

Na pôjde za
krosnami

Elena Krásnohorská

Na pôjde za krosnami

Elena Krásnohorská

ELENA KRÁSNOHORSKÁ

Na pójde za krosnami

1. vydanie

Grafická úprava
MGR. MONIKA ZBÍNOVÁ

ISBN 978-80-570-0492-9

Venované

Monike, Júlii, Terezke, Katarínke, Miruške,
mojim milým deťom zo súboru a všetkým,
ktorí sú pre mňa inšpiráciou a motivujú ma
v ťažkých pisateľských chvíľach

Ešte predtým, ako sa pustíte do čítania, mám prosbu:

V tejto knižke som použila mnoho ľudových piesní, známych i neznámych, a veľmi by ma potešilo, keby ste si ich spolu s hlavnými postavami popočúvali a pospievali tak, ako som to robila ja pri písaní. Určite sa tak viac vcítite do atmosféry príbehu.

Pekné čítanie

Vaša Elenka

Práca má horlký korienok, ale sladké ovocie.

slovenské porekadlo

Alžbeta

„Alžbetka?“

„Áno, mami?“ ozvala som sa s povzdychom.

No to som zvedavá, čo zas má. A teraz mi volá - v najvhodnejšej chvíli, keď sa ponáhľam na tréning.

„Počuj, mohla by si sa potom zastaviť u tety Žofky?“ spýtala sa ma mama.

„U tety Žofky? A na čo?“ to som nečakala.

„Vieš čo, že sa jej zvrtila noha na tej poľadovici, čo bola predvčerom večer a zlomila si ju.“

„Prepána!“

„No... a že má hrozne veľa objednávok a nebude ich môcť vybaviť. Tak som sa mala teba popýtať, či by si aspoň zopár nevzala.“

No paráda! Ach... kurnikšopa! Jasné, že to vezmem. A naložím si, tak ako baran na rohy, ešte viac než naloženého už mám. Ale tak... je to teta Žofka.

„Po tréningu sa zastavím a porozprávam sa s ňou,“ vzdychla som si napokon.

„Veď vieš, že tá má rada,“ dodala mamina.

Ako keby ma bolo treba ešte viac psychicky vydierať.

„Áno, viem. Zastavím sa tam,“ povedala som nadšenejšie, aby sa už uspokojila. „A inak? Čo doma?“ no to som zvedavá teda.

A keď mama ostala chvíľu ticho, vedela som, ktorá bije.

„Zase je nacvendžaný?“ začala do mňa vstupovať zlosť.

„Alžbetkaa...“ vzdychla si.

„Dobre, mami, prídem večer,“ a zložila som.

Možno to nebol až taký zlý nápad pomôcť tete a pritom sa vyhnúť tomu obydlíu, čo sa v oficiálnych dokumentoch označuje pod pojmom domov. Mám aspoň dôvod chodiť tam ešte menej ako doteraz.

Pozrela som do zrkadla. Vyzerala som OK. Ešte pritiahnuť sukňu a je to. Vošla som do zrkadlovky a tam sa už v malých skupinkách štebotavo zhovárali decká, všetky okolo osem až deväť rokov. Boli v tých sukničkách a klobúčikoch strašne zlaté.

„No ahojte, tanečníci!“ pozdravila som ich s úsmevom a posunula som všetko, čo ma štvalo, úplne dozadu mojej mysle. Pri nich som sa mohla uvoľniť a odísť z reality.

„Tak dáme si rozcvičku, dobre? Kto ju dnes chce dať?“ začali sa mi všetci hlásiť a ako v úli zahučalo „Ja! Ja! Ja!“

„Tak dnes to bude Margarétka, dobre? Nebojte sa, všetci sa vystriedate,“ upokojila som nespokojné hundranie.

Margarétka bola maličká a skoro sa potkla o svoju sukničku. A stužka na jej vrkoči siahala takmer až po zem. Ale zvládla všetky cviky.

„Ďakujem, kvietok, a teraz – kto z chlapcov mi ukáže, čo sme tancovali minule? Janko?“

Janko, hrdina, vystúpil z radu a zopakoval kroky z minula. A aj keď sa asi dvakrát pomýlil, všetci sme mu zatlieskali.

„Výborne, Janičko! Tak a dnes sa naučíme pieseň Z Východnej dievčatá a spravíme to tak, že najprv budú spievať chlapi, ktorí aj prví prídu, odpovedajú im dievčatá, tiež príde spoločne, kukulienky, a v druhej slohe si každý chlapec vyberie dievča a budeme tancovať v pároch nové prvky.“

Zapla som im pesničku a oni pozorne počúvali každé jedno slovíčko. Dievčatá sa pri druhej slohe začali vykrúcať

a pozerali si na sukničky, ktoré sa im kolembali okolo členkov. Boli také neskutočne zlaté!

Milovala som túto mimopracovnú aktivitu. V redakcii to bol neustály zhon a deadliny a zisťovanie nejakých informácií kade-tade a internet sem, internet tam. Ale tu – tu som mohla vypnúť a robiť niečo, čo milujem. Škoda len, že to bolo iba raz za týždeň. Teda ak nerátam nácviky nás, starších, dvakrát do týždňa. Aj tak to nestačilo. Ale tak zas zo zábavy ešte nikto nevyžil. Teda kedysi. Poctivo.

„No, takže sme si to vypočuli. Šimonko, Janko, Andrejko a Matúško – viete, čo by ste mohli robiť na začiatku?“ obrátila som sa k chlapcom.

„Tak ja by som najprv vyskočil dva metre a buchol dlaňou na zem,“ vyhlásil Andrej a všetci sme sa rozosmiali.

Aj keď on mal skoky naozaj dobré, ostatní chlapci ho začali postrkovať:

„Dva metre, no jasné!“

„Ty máš aký nápad, Šimonko, keď sa ti Adľkov nepáči, hm?“ vyzvala som ho s úsmevom.

„Tak ja by som vykrikol názov pesničky a dal hore ruku a zapískal.“

„Veď ani písať nevieš!“ povedal mu Matúš a rozosmial sa.

„Akoby nie!“ obrátil sa Šimon a zahvízdal.

Všetci na neho udivene pozerali a dievčence sa rozchichotali. A Šimon bol na chvíľu pán sveta. Ledva som zadržovala smiech.

„Veď normálne prideme všetci naraz, chytíme sa za plecía alebo za klobúky, že, pani učiteľka?“ navrhol Janko.

„Viete, čo? Skúste to nejako pokombinovať a spojiť všetky nápady. My sa s dievčatami zatiaľ dohodneme na ich začiat-

ku, dobre?“ navrhla som a ani som to poriadne nedopovedala, už dali hlavy dokopy a jeden cez druhého hovorili.

Dievčence ma už čakali usmiate a za všetky sa ozvala Zuzanka.

„Pani učiteľka, my sme sa už dohodli,“ usmievala sa na mňa hrdo a počula som za chrbtom, ako jeden z chlapcov poznamenal: „Nooo, baby to už majú!“

„No tak spustite, dievčence!“ vyzvala som ich s úsmevom. Všetky pozreli na Zuzku a tá, ako ich zástupkyňa, začala.

„No nás je deväť, takže tie prvé tri sa chytia za pás a tri za nimi za ruky z jednej strany a tri z druhej a vyjdeme z opačnej strany ako chalani. Len tak... spievajúc, viete. Z kroka na krok,“ začervenala sa.

„Tak z kroka na krok, hm?“ usmiala som sa uznanlivo a povzbudzujúco. Otočila som sa na chlapcov:

„Tak čo, mládenci, už ste sa na niečom dohodli?“

„Noo...“ Matúš pozrel na ostatných ostýchavo. „Tak my by sme to teda spojili všetko, že... no... Šimon by teda zapísal a zakričal ten názov, Aďo by vyskočil a ako by sme začali spievať, už by sme sa všetci chytili za plecía a tí na kraji by mali hore ruky, teda akože ja a Jano... či?“ povedal akosi bojazlivo.

„Wow, no výborne, chlapci, výborne! Tak pustime sa do toho príchodu každý osobitne – najprv dievčence. A vy si, chlapci, zatiaľ trénujte tie výskoky.“

Šimon zahvízdal a chlapci sa rozosmiali.

„Výskoky, Šimon, nie hvízdanie!“ potláčala som úsmev.

A tak sme si párkrát do hudby nacvičili príchod, a aj keď to bolo v ich vlastnej réžii, išlo to, na počudovanie, celkom rýchlo.

„Tak začiatok máme. Teraz do párov, šup!“

No to bola zas galiba. Deväť dievčat, štyria chlapci. Občas boli väčšie zvady v čisto dievčenských pároch ako v pároch chlapec-dievča, že kto bude s kým, ale vďaka Bohu vždy sa našla nejaká ochotná sólistka.

„Dobre, dáme si krok do strany, späť, na druhú, späť. To zo trikrát. Potom skáčeš do strany a ideme do kôl. Tri páry budú jedno kolo a tri páry druhé a k vám, Matúš, sa potom pridá aj Miška. Miška, ty už vieš, čo budeš medzi tým tancovať?“ otočila som sa na sólistku. Tá na mňa vycerila zúbky a prikývla. „Tak ideme, hop!“

A tak sme si potancovali hodinku a pol s menšími prestávkami a ani sme sa nenazdali, už tu kloпали prví rodičia, že si prišli po deti.

„Dobre, na dnes končíme.“

Ozvali sa protestné vzdychy, čo ma len potešilo.

„A nabudúce si to môžeme ešte zatancovať?“ spýtala sa Katka.

„No jasné, že nabudúce to budeme tancovať. Veď si to musíme precvičiť, aby sme to nezabudli. Tak teraz šup domov a budúcu stredu pokračujeme. Dnes ste boli úžasní, môžete si zatlieskať,“ a miestnosťou sa ozval potlesk a Šimon si neodpustil posledný hvizd. Och...

Rozbehli sa do šatne a ledva som za nimi stihla zakričať, aby kroje poriadne poukladali a stužky nepouzlili, lebo minule som tu ako Popoluška nad nimi sedela pol hodinu, kým som všetky rozplietla.

Sadla som si do vlastnej šatne a vzala do ruky mobil. Do palice, ešte k tej tetuške musím zbehnúť! Vyzliekla som si napochytre sukňu, ľajblík a blúzku a nad vrkočom som len

hodila rukou. Nech! Ved' aj tak sa mi ho nechce rozpletať a ak už dnes začnem s robotou u Žofky, len mi budú vlasy zavádzať.

O pol piatej som vychádzala z parkoviska a vydala sa k Žofke. Zapadajúce slnko mi ostro svietilo priamo do očí a oranžovo-ružové chumáče cukrovej vaty na belasej oblohe mi napovedali, že do rána bude poriadne mrznúť. Ale od začiatku novembra sa to očakávalo. Vyšla som na cestu, čo viedla len skrz polia, lemované opadanými plámkami. Bože, či bolo krásne! Zastavila som na krajnici, vyšla som von a oprela sa o prvú jablň. Ľadový vzduch sa mi zabodával do pľúc a od Turca sa šírila hmla ako mlieko. Mala som pocit, že sa do nej obliekam, keď mi pomaly začala padať na tvár ako biela plachta, utkaná z pavučiny. Vzdychna som si. Som zvedavá, čo u tej tety Žofky. Aby aj o chvíľu spať nešla.

A tak som naštartovala a o desať minút som bola u nej.

Keď som zaklopala na staré drevené dvere, očakávala som, že sa v nich zjaví čiperná starenka s belasou šatkou na hlave a úsmevom horúcim a dobrým ako práve uvarený bylinkový čaj, s ktorým ma vždy vítala. Na moje prekvapenie sa v dverách objavilo malé dievčatko s dvomi hnedými vrkočmi, ofinkou a modrými očami. Bože, tá bola rozkošná!

„Pán Boh daj šťastia, dievčinka!“ povedala pomaly a po slabikách.

Ja som sa tak rozosmiala! Strašne zlatá bola.

„No tak takto krásne ma veru ešte nikdy nikto neprivilal,“ povedala som a žmurkla som na ňu. „Nebodaj si počula tú rozprávku o dievčatku, čo šlo do sveta a každému sa zdravilo pamodaj šťastia, hm?“

Ona očervenela a ruky si skryla hanblivo za chrbát.

„Najprv k lavičke prišla, potom k piecke a potom k hruške,“ povedala.

„A nakoniec?“

„Nakoniec? Starká mi len toto stihla povedať,“ ostala v pomykove, zamračila sa a pozrela v stranu, kde bola kuchyňa.

„To sa teda ešte ďaleko nedostala. Poď, pôjdeme ju dopočuvať,“ vstúpila som dnu a ona už odbehla do izby. Ale kým som si zobliekla kabát, znovu pribehla.

„Ja sa volám Paulínka a mám štyri roky. A ty?“ žmurkala na mňa tými nezábudkovými očami.

Vystrela som ruku, ktorú ona odvážne chytila.

„Veľmi ma teší, Paulínka, ja som Alžbetka a mám trošku viac rokov. Dvadsaťštyri,“ a potriasla mi ňou.

Spolu sme vstúpili do kuchyne, kde praskalo v piecke drevo a pri nej na lavici sedela teta Žofka. Pristúpila som k nej a pobožkala ju na obe zvráskavené líca.

„Dobrý večer, tetuška! Nuž, ako sa mi držíte?“

„Vitaj, Fialôčka moja, vitaj!“ stisla mi silno ruku a usmiala sa na mňa.

„No čože ste to vystrájali, prepána?“

„Ále, vieš čo, už som ani nevidela poriadne, tak sa rýchlo bolo zmrklo, a na podstienku som akosi zle dostúpila, ťarbavá jalovica stará, nuž a už bolo.“

„Och, joj!“ pokrútila som hlavou.

„Dočkaj, aspoň čaju ti a dákych koláčov...“ začala vstávať, opierajúc sa o bakuľku. Ale hneď som ju prinavrátila.

„No len vy sedte, tetuška, čo som ja chromá, že si neviem vziať?“ bola som tam prakticky ako doma.

„No veď ty už vieš, Fialôčka, ty vieš,“ usmiala sa a potľapkala ma po ruke.

Zdvihla som sa, že si toho čaju naberiem, ale vtom sa ozvala Paulínka.

„Starká? A ty si jej prečo povedala Fialôčka?“ opýtala sa šeptom a ja, aby som zakryla svoj úsmev, otočila som sa späť k pecku. Žofka sa však rozosmiala na plné hrdlo.

„Vieš, to bolo tak,“ začala tetuška. „Keď som raz minulej jari poslala na bylinky, idem si, idem kopcom a tu natrafím na dievčatko, čo zbiera tiež kašky a podbeľ a vyspevuje pri tom ako slávik. Kôš už jej bol plný, tak zbierala do zásterky. Tak som si povedala, že sa pristavím, predsa len som už toľké roky nevidela, že by niekto v sukničke a šatôčke na hlave zbieral bylinky. Nuž zarozprávali sme sa a keď prišlo na to, že čo zbierame, potichu, akoby nás bol niekto sledoval, odkryla všetok podbeľ a na dne schovávala pár fialiek. ‚Viete, hovorí mi, je z nich dobrý čaj pri prechladnutí.‘ A ja, že ‚Viem, viem, ale prečo ich tam schovávaš?‘ A ona mi na to ‚Neviem, či nie sú náhodou chránené, ak by šli nejakí horári či lesníci, aby mi ešte pokutu nedali.‘ Nuž, tak som sa ti, Paulínka moja, nenasmiala, odkedy tvoj starký poslali do neba,“ zasmiala sa.

„No a to dievča sa cítilo tak trápne, že si želalo len sa niekam zakopať a nikdy nevyjsť von,“ rozosmiala som sa aj ja a oprela som sa o pecku, dúchajúc si čaj.

„To si bola ty?“ spýtala sa Paulínka.

Prikývla som. „Nuž a odvtedy sme sa akosi s tvojou starou skamarátili. Chodila som jej z času na čas pomáhať, aj sa vyžalovať, a ona ma zas všetkému naučila, čo ma moja mama nie,“ usmiala som sa na Žofku a sadla si k nej.

„A ja ju odvtedy volám Fialôčka, lebo ma to vždy rozveselí,“ dodala tetuška.

Paulínka si sadla k nám akási smutná.

„Aj ja by som chcela také pekné meno,“ pozrela na nás prosebne.

Pozrela som na Žofku.

„Nuž, tak aké by sme ti dali...“ premýšľala som nahlas.

„Chceš sa volať ako nejaký vtáčik, keď tak šteboceš?“ navrhla Žofka.

„Či ako kvietok?“ navrhla som aj ja niečo.

„Áno, kvietok!“ vykrikla a upierala na mňa tie veľké očka.

„Nuž, tak budeeš... púpavka, hm?“ vyhlásila som nadšene, ale môj malý kvietok s tým spokojný veru nebol.

Pokrčila nosom.

„Púpava? Tých je veľa a sú také obyčajné.“

„Čože?“ vyletelo mi obočie hore. No tak, kurnikšopa, akoby jednoduché veci nemohli byť pekné! No počkaj!

„To predsa nie je pravda, že sú obyčajné. A to, že ich je veľa, to má aj svoj dôvod,“ povedala som melodramaticky a zhrozene.

„A aký?“ stále mraštila nosom, ale so záujmom počúvala.

A tak som si začala vymýšľať.

„Raz, keď sa na jar slniečko pozeralo na túto našu prekrásnu slovenskú zem, keď videlo, ako sa pod jeho lúčmi všetok sneh topí do potôčka, keď videlo lesy, ako šumia s novými púčikmi na konárikoch a ako sa na zelených lúčkach vlní sem a tam čerstvá tráva, malo chuť si do nej ľahnúť a oddýchnuť si, pospinkať si, aby ho štekľila trávička do nôh a aby mu vetrík priniesol tú najkrajšiu uspávanku, akú kedy počul. Ale keď to uvidela slniečkova mamička, veľmi sa rozhnevala, že si slniečko len tak leňoší a na zem sa kvôli tomu zas začal sypať sneh. Lebo keď nebolo slniečka, nemal

kto zem zohrievať a nastala zas zima. Slniečko posmutnelo a pobralo sa späť na oblohu. Ale tam, kde odpočívalo a kde si len tak leñošilo, ostali po ňom krásne slniečkové kvietky. A že sa vyvaľovalo raz na jednom, raz na druhom grúniku, obsypalo takmer každú lúku, pole i cestičku. A my sme si tie slniečkové kvietky nazvali púpavami. No vidíš a tebe sa zdajú obyčajné...“ dopovedala som.

„Nezdajú, nezdajú, budete ma volať Púpavka? Prosím, starká, prosím, Alžbetka!“ zaprosila rúčkami a my sme na seba so Žofkou žmurkli.

„No samozrejme, ty naša Púpavka,“ pohladkala ju Žofka po vláskoch.

„A teraz mi dorozprávaš tú rozprávku, starká?“

„Dorozprávam, dorozprávam, len sa s Fialôčkou na niečom dohodneme, dobre?“ povedala a obrátila sa ku mne: „Nuž počuj, moja, chcela by som ťa poprosiť...“ vyšli sme do chodby pomaličky a teta sa opierala o bakuľu.

„Už o tom viem, tetuška. Len mi povedzte, koľko toho máte,“ usmiala som sa na ňu. Viem, že jej to nie je po vôli obťažovať niekoho s robotou, ale ja som to robila rada. Tvár sa jej trošku uvoľnila.

„Vieš, moja, je toho teraz na mraky pred Vianocami. A ešte sa mi ozvali aj nejakí páni z Nitry, že chcú 30 metrov do domu. Ostatné sú väčšinou také desiatky, dvojky a päťky.“

Ty kokšo, fakt?

No do pažitky, to aby som si švihla. Ale to dáko dám. Usmiala som sa znovu povzbudivo.

„No vyzerať to tak, že ma tu budete mať každé poobedie, tetuška.“

„A máš vôbec toľko voľna? Doma ťa nebudú zhladávať?“ spýtala sa starostlivo a chytila ma za ruku tou svojou staručičkou.

Hľadela som na tú ruku a myslela na to, že v každej vráske sú vpísané spomienky na tvrdú prácu. Nemohla som ju nechať, nech to sama porobí. A radšej budem tu ako doma. Zhladávať... no isteže! Akurát tak na ďalšiu robotu, pre nič iné. Odrobím si tu, odrobím doma a nech mi dá každý svätý pokoj. Hlavne naši. Čím viac času budem tu, tým lepšie.

Pozrela som na Žofku.

„Len sa nebojte, ja si to doma tak zariadim, aby som mohla byť tu. Mama nebude proti a otec... veď viete,“ hodila som nad tým rukou.

Ona ma pohladkala po hlave a zrazu jej zaiskrili oči.

„A inak ti to nebude brať čas? Nechceš s niekým byť?“

Pokrútila som hlavou a usmiala som sa. Vždy. Vždy táto téma.

„Tetuška, tetuška, vy ste nepoučiteľná! Vy ma pod tým čepcom chcete vidieť stoj čo stoj, všakže?“ zasmiala som sa.

„Veď už by sa ti patrilo, Fialôčka...“

„Tetuška!“ napomenula som ju káravo. Ale nakoniec som vzdychla. „Keď budete mať pre mňa čepiec, začnem rozmýšľať nad niekým, kto by ma podeň dostal, dobre?“

No nehrozí!

Tetka otvorila komodu na chodbe, pohrabala sa tam a s úsmevom sa ku mne otočila. No do paže! Akože... pred tým, ako vypustím akýkoľvek sľub, budem najprv rozmýšľať. Podala mi do ruky čepiec. Bol krásny! Háčkovaný, jednoduchý a krásny. Doparoma! Ja sa teraz vydávať nemienim. Aj keby to malo byť pekné, aj keby som to aspoň trochu chcela,

nie! Roman o svadbe nechce ani počuť, vraj načo mu je papier a že či mu neverím a blabla.

Vrátila som jej čepiec.

„Takže s tým tvojím Romanom už neplánujete svadbu?“ opýtala sa.

No to určite nie! S ním nie. Toto iste nie je téma na rozhovor. A ja ho ani začínať nebudem.

„Dajteže mi len šatôčku, tetuška, nech si úplne vlasy neza-prášim,“ povedala som s úsmevom.

Ona len pokývala hlavou a podala mi bielu šatku s červenými kvietkami. Tú som mala najradšej. Dala som si vlasy do buchtičky, zaviazala si šatku vzadu a usmiala som sa na seba do zrkadla, čo jej viselo na stene. Žofka sa na mňa pozerala trochu smutne a tak som jej vzala ruku, pobožkala ju a povedala som:

„Nebojte sa, veď Pán Boh vie, čo robí.“

To ju uspokojilo. Otočila sa a pomaličky odkrивkala k Púpavke.

Ja som vyšla hore po schodoch. Otvorila som malé drevené dvere a vošla do maličkej izby na pôjde. Nuž, nie až takej malej, ale krosná uprostred nej boli také veľké, že zaberali väčšinu miesta. Iba čo tu bola jedna komoda na látky, druhá na kľbká nastrihanej látky a nad nimi oblôčik, čo hľadel akurát na cestu a do susedovie dvora. Na jednej komode som našla ošúchaný zošitok a nalistovala som posledné nevybavené objednávky. Fúha, bolo toho teda dosť. Tak sa pustime do nejakých menších, čo sú urobené najrýchlejšie.

Z komody som vybrala červenú, bielu, modrú a čiernu látku v kľbkách a vzala som si ich ku krosnám. Sadla som si, navliekala som látku do čluka a začala som tkať.

Kurnik, teraz ma ten chlap bude štváť! Lebo nemám nad čím iným rozmýšľať, fakt! To je taký vzťah toto... ani sa nevidame, ani sa poriadne už so mnou rozprávať nechce. Stále má nejaké výhovorky. A hovorí len o robote. Ako všetci chlapi. Fajn, je mi to ľúto. A najviac mi je ľúto toho, že bez neho nemôžem existovať. Samota by ma zabila. Bojím sa jej ako smrti.

Dobre, kašľať na to. Idem si spievať, lebo toto nikam nevedie...

*♫ Bol raz jeden kráľ uhorský, bol raz jeden kráľ uhorský
ten podvodníček panenský, ten podvodníček panenský.*

*Všetky panenky podviedol, všetky panenky podviedol
len richtárovu nemohol, len richtárovu nemohol.*

*Plela raz baba záhradu, plela raz baba záhradu
prišiel ku nej kráľ na radu, prišiel ku nej kráľ na radu.*

*Obleč si šaty panenské, obleč si šaty panenské
a rukavičky bielučké, a rukavičky bielučké.*

*A choď klopať tam na vrátka, a choď klopať tam na vrátka
otvorí ti sám pán tata, otvorí ti sám pán tata.*

*A keď bolo po večeri, a keď bolo po večeri
vrať richtár svojej dcéry, vrať richtár svojej dcéry:*

*Choď, Anička, postel' stlati, choď, Anička, postel' stlati
bude pani s tebou spati, bude pani s tebou spati.*

*Ešte som to neslyšala, ešte som to neslyšala
žeby pani s pannou spala, žeby pani s pannou spala.*

*A keď bolo o polnoci, a keď bolo o polnoci
volá Anička pomoci, volá Anička pomoci.*

*A keď bolo už o týždeň, a keď bolo už o týždeň
plače Anička každý deň, plače Anička každý deň.*

*A keď bolo už o mesiac, a keď bolo už o mesiac
plače Anička ešte viac, plače Anička ešte viac.*

*A keď bolo už o roce, a keď bolo už o roce
nosí Anička na ruce, nosí Anička na ruce.*

*Hajaj, búvaj, synáček môj, hajaj, búvaj, synáček môj
kráľ uhorský je otec tvoj, kráľ uhorský je otec tvoj. ♪*

No dobre, možno balady nie sú extra šťastné, ale sú dlhé, čiže sa pri nich veľa spraví a rýchlo ujde čas. Dobre, no tak poďme na veselšie...

♪ *Frajere, frajere, nešťastnie frajere
chybaj mi za vami srdco kameneje
chybaj mi za vami, srdco kameneje*

*Z kameňa si šuhaj, z kameňa srdco máš,
bo ty mňa do ročka raz pozdraviť nedáš
bo ty mňa do ročka raz pozdraviť nedáš*

*Frajeru, lelija, veď som tá lúbila
ale už nebudem, bo som tá skúsiua
ale už nebudem, bo som tá skúsiua ♪*

Kurník, zase o láske. Idem do trávnic. Bože, tak mi chýba leto...

♪ *A veru pohrabaj to zelené seno
Ja by ho hrabala, nemám nakoseno
nemám nakoseno, nemám nakoseno*

*Nahrabala som ho jako hodná dievka
Konce nestačeli, plachta sa mi zvliekla*